

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 015312 21 U 2
Tuzla 03.06.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, po sudiji pojedincu Krsmanović Predragu, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca „**ABV Inženjering**“ d.o.o. Tuzla, ul. Rudarska broj 71, zastupanog po punomoćniku Zlatanu Dž. Bektiću, advokatu iz Živinica, Ulica civilnih žrtava rata broj 7., protiv zaključka tuženog **Federalnog ministarstva finansija** Sarajevo, ul. Mehmeda Spahe broj 5., broj 03-15-574/14 Š.M., od 20.04.2016. godine, u upravnoj stvari **obnove upravnog postupku** okončanog rješenjem tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, nakon javne rasprave održane dana 03.06.2021. godine u prisutnosti punomoćnika tužioca S.B., iz T., ..., (po zamjениčkoj punomoći), donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba **SE ODBIJA**.

O b r a z l o Ź e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je dana 08.06.2016. godine ovom sudu putem naprijed navedenog punomoćnika podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog povreda pravila upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešnog zaključka iz utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava.

U tužbi je, između ostalog, posebno istaknuto: da tuženi nije postupio po uputama iz presude ovog suda broj 03 0 U 013131 14 U, od 15.12.2015. godine; da je pobijanim zaključkom pogrešno i nepravilno utvrđeno da je prijedlog za obnovu postupka podnesen neblagovremeno i da je zasnovan na okolnostima koje nisu učinjene vjerovatnim, jer je prijedlog podnesen blagovremeno u odnosu na dan saznanja zakonskog zastupnika za nove činjenice i nove dokaze, a to je 26.02.2014. godine, kada je zakonskom zastupniku tužioca uručen nalaz i mišljenje vještaka ekonomsko-finansijske struke; da je izreka pobijanog zaključka u kontradiktornosti sa obrazloženjem tog akta u pogledu blagovremenosti prijedloga za obnovu postupka, jer se u obrazloženju navodi da je prijedlog blagovremeno podnesen; da je u nalazu i mišljenju vještaka ekonomsko-finansijske struke navedeno da u ovom vještačenju nije utvrđeno postojanje obaveze „ABV Inženjering“ doo Tuzla po osnovu poreza na dodatna primanja iz opisanih razloga.

Tužbom je predloženo da sud poništi osporeni akt i upravnu stvar riješi tako da uvaži prijedlog za obnovu postupka, poništi rješenje tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, uvaži žalbu tužioca protiv rješenja Kantonalnog poreznog ureda Tuzla broj 10-3-02-15-2-756-3/08, od 26.12.2008. godine, i to rješenje stavi van snage, ili da poništi osporeni akt i predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak.

Na javnoj raspravi punomoćnik tužioca ostao je kod tužbe, navoda iz tužbe, te prijedloga i zahtjeva iz tužbe, s tim što je posebno istakao: da je novi dokaz u upravnom postupku - nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke, sačinjen na osnovu stručne analize brojnih dokumenata koji su navedeni u specifikaciji tog dokaza, iz kojih proizilazi bitno

drugačije stanje u odnosu na ono na osnovu kojeg je donijeta odluka u postupku čija se obnova traži; da tužiocu ranije nisu bile poznate činjenice da je I.J. iskoristio punomoć da, u istom danu, zaključi još jedan ugovor o kupoprodaji predmetne nekretnine, jer o tome nije obavijestio zakonskog zastupnika tužioca, te da su naknadno ispisani belezi, i uplata iznosa od 466.000,00 KM, ne mogu povezati sa promjenama na računu A.J., pošto sve to tužiocu ranije nije bilo poznato. Takođe, mora se imati u vidu i da je novim dokazom, analizom za koji je potrebno stručno znanje kojim vještak raspolaže utvrđena nevjerodostojnost određenih dokaza na osnovu kojih je donijeta odluka u postupku čija se obnova traži. Nesporno je da je novi dokaz nastao u krivičnom postupku odnosno po naredbi nadležnog tužilaštva, ali to nije od uticaja na mogućnost da se isti koristi kao dokaz u postupku čiju obnovu tužitelj traži. Držimo da je obnova postupka nužna i kako bi se zaštitila osnovno načelo postupka, a ponajprije načelo materijalne istine. Sve prednje okolnosti treba imati u vidu prilikom ocjene blagovremenosti prijedloga za obnovu postupka."

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba kao neosnovana odbije.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, ovaj sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja u spisu slijedi da je osporenim aktom tuženi odbacio kao neblagovremen prijedlog tužioca za obnovu postupka koji je okončan konačnim rješenjem tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine.

Tim konačnim rješenjem tuženog odbijena je kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Komisije za rješavanje žalbi od 23.01.2009. godine, kojim je taj organ odbio kao neosnovanu žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rješenja Porezne uprave Federacije BiH Kantonalnog poreznog ureda Tuzla broj 10-3-02-15-2-756-3/08, od **26.12.2008. godine**, a kojim je tužiocu naložena uplata dodatno utvrđenih poreznih obaveza taksativno nabrojanih u tabelarnom dijelu stava I izreke tog rješenja (doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, drugih doprinosa, poreza na platu, poreza na promet usluga poreza na dodatna primanja i drugih poreza, te kamata na te doprinose i poreze), u sveukupnom iznosu od **290.387,14 KM**.

Obaveze po osnovu **poreza na dodatna primanja** tim rješenjem odnosile su se na **neprijavljeni prihod** iz kupoprodajnog ugovora od 21.06.2006. godine, kojim je tužilac, kao prodavac, fizičkom licu A.J. iz T., kao kupcu, prodao zemljište površine 3.000 m², katastarske oznake k.č. broj 682/4 i montažni objekat površine 564 m², katastarske oznake k.č. broj 694/2, za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 82.000,00 KM, a po osnovu kog ugovora je navedena fizička osoba tužiocu, pored iznosa od 82.000,00 KM, koji je **proknjižen** u bilansu uspjeha kod tužioca, izvršila uplate još **četiri gotovinska iznosa na blagajni tužioca**, koja **nisu proknjižena u knjigovodstvu tužioca**, koje isplate su izvršene prema nalogima/belezima/ blagajni, i to: broj 1., od 02.02.2007. godine u iznosu od 70.000,00 KM, prema nalogu blagajni broj 2., od 04.05.2007. godine u iznosu od 138.000,00 KM, prema nalogu blagajni broj 3., od 20.09.2007. godine u iznosu od 200.000,00 KM, i prema nalogu blagajni broj 4., od 02.04.2008. godine u iznosu od 58.000,00 KM, što sve **ukupno iznosi 466.000,00 KM**.

Navedene **neproknjižene uplate** u ukupnom iznosu od **466.000,00 KM**, tretirane su u tom pravosnažno okončanom upravnom postupku kao **dodatna primanja** na koja je

tužiocu, po osnovu odredaba člana 11. Zakona o porezu na platu („Službene novine Federacije BiH“ broj 26/96, 27/97, 12/98, 29/00, 54/00, 16/01, 7/02, 27/02 i 6/04), te poslužile kao poreska osnovica, na koju je, pomenutim rješenjem prvostepenog organa broj 10-3-01-15-2-756-3/08, od 26.12.2008. godine, tužiocu obračunat naprijed navedeni **porez na dodatna primanja** u iznosu od **290.387,14 KM**.

Protiv tog rješenja tužilac je izjavio žalbu tuženom, koji je, konačnim rješenjem broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, žalbu odbio kao neosnovanu, nakon čega je tužilac protiv tog konačnog akta, kojim je okončan postupak povodom kojeg je podnesen prijedlog za obnovu upravnog postupka, kod ovog suda vodio upravni spor, koji je okončan presudom broj 03 0 U 001982 09 U, od 17.06.2011. godine, kojom je tužba odbijena.

Tužilac je protiv te presude Vrhovnom sudu Federacije BiH podnio zahtjev za vanredno preispitivanje te sudske odluke, koji sud je taj zahtjev, rješenjem broj 03 0 U 001982 11 Uvp, od 12.02.2013. godine, odbacio kao **neblagovremen**.

Dalje slijedi da je prijedlog za obnovu postupka, koji je, kao neblagovremen odbačen aktom koji se pobija predmetnom tužbom, tuženom podnesen **dana 24.03.2014. godine** (putem prvostepenog organa), i da je zasnovan na odredbama člana 246. tačka 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99), jer se u prijedlogu ističe da je, po okončanju postupka povodom kojeg je podnesen prijedlog za obnovu postupka, tužilac saznao za **nove činjenice**, odnosno da je stekao mogućnost da upotrijebi **novi dokaz** - nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Melihe Mustafić, dipl. ecc., od 21.02.2011. godine, koji nalaz je sačinjen u krivičnom postupku po naredbi Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T 03 0 KT 0003115 08, u istražnom postupku koji je vođen protiv više osumnjičenih osoba, među kojima i protiv **zakonskog zastupnika** tužioca.

Tužilac je u prijedlogu za obnovu postupka naveo da je za postojanje tog **novog dokaza saznao dana 26.02.2014. godine**, kada je zakonskom zastupniku tužioca uručen nalaz i mišljenje pomenutog vještaka.

O istom prijedlogu za obnovu postupka tuženi je odlučivao u ranijem upravnom postupku koji je okončan zaključkom tuženog broj 03-15-574/13-J.D., od 23.09.2014. godine, kojim je prijedlog za obnovu postupka odbačen kao neblagovremen.

U tom ranijem postupku tuženi je ispitao **blagovremenost** prijedloga i tom prilikom utvrdio da kod oznake „*Primio*“, koja se odnosi na prijem predmetnog nalaza i mišljenja vještaka finansije struke, nema naznačenog kucanog teksta pravnog ili odgovornog lica kome je nalaz uručen, i da postoji samo potpis u rukopisu, koji je nečitak i bez ovjere pečata tužioca, zbog čega je tuženi zaključio da se **ne može sa sigurnošću utvrditi** i dokazati da je momenat saznanja tužioca za taj dokaz bio 26.02.2014. godine, pa je ocijenio da je prijedlog za obnovu postupka podnesen nakon isteka subjektivnog zakonskog roka za njegovo podnošenje, zbog čega je osporenim zaključkom prijedlog odbacio kao neblagovremen, pozivajući se na odredbe člana 253. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99).

Protiv tog zaključka donesenog u ranijem upravnom postupku, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je kod ovog suda pokrenuo upravni spor koji je okončan presudom broj 03 0 U 013131 14 U, od 15.12.2015. godine, kojom je sud tužbu uvažio, te pobijani zaključak poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje, nalazeći da je činjenično stanje koje se tiče blagovremenosti prijedloga za obnovu postupka nepotpuno i nepravilno utvrđeno i da je tuženi bio dužan pouzdano utvrditi činjenice koje se tiču blagovremenosti prijedloga, jer je ocjenu o neblagovremenosti prijedloga zasnovao samo na tvrdnji da se u postupku **nije moglo sa sigurnošću utvrditi** da li je tužilac za predmetni novi dokaz saznao dana 26.02.2014. godine.

U ponovnom postupku koji je proveden nakon donošenja navedene presude, tuženi je, upoređivanjem potpisa na dostavnici o prijemu naprijed navedenog konačnog rješenja i potpisa na nalazu i mišljenju navedenog vještaka, utvrdio da je prijem oba dokumenta izvršila ista osoba (tj. zakonski zastupnik tužioca), iz čega je cijeneći blagovremenost prijedloga za obnovu postupka, **vezano za saznanje tužioca za taj novi dokaz**, tuženi zaključio da je prijedlog **blagovremen**.

Pored toga, analizom sadržaja tog novog dokaza tuženi je utvrdio da je nalaz vještaka izrađen dana 21.02.2011. godine i dostavljen Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona u istražnom postupku protiv A.J. i drugih, povodom osnovane sumnje da je počinjeno krivično djelo – porezna utaja iz člana 273. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 36/03, 37/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14 i 46/16), te da se u tom nalazu radi o činjenicama koje su postojale u momentu zaduživanja tužioca naprijed navedenim dodatnim obavezama u iznosu od 290.387,14 KM, i koje su konstatovane u zapisniku o inspeksijskom nadzoru od 15.12.2008. godine, kao i u prvostepenom rješenju broj 10-3-02-15-2-756-3/08, od 26.12.2008. godine, koje je doneseno u upravnom postupku povodom kojeg je podnesen prijedlog za obnovu postupka, kao i u konačnom rješenju tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, koje rješenje je postalo konačno dana 06.11.2009. godine, kada je uručeno tužiocu, od kojeg datuma po shvatanju prvostepenog organa treba cijeliti rok za podnošenje prijedloga za obnovu postupka, vezano za saznanje za nove činjenice.

S obzirom na navedena utvrđenja tuženi je u ponovnom postupku ocijenio da je prijedlog za obnovu postupka, **vezano za nove činjenice, neblagovremen** i da činjenice na kojima se prijedlog temelji **nisu učinjene vjerovatnim**, zbog čega je, na osnovu odredaba člana 253. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 2/98 i 48/99), odlučio kao u izreci osporenog akta.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da nijedan od razloga zbog kojih je podnesena predmetna tužba nije osnovan.

Naime, odredbama člana 246. tačka 1., člana 247. stav 1. i 2., člana 249. stav 1. tačka 1., i člana 253. stav 1. i 2. Zakona o upravnom postupku, koje odredbe sud smatra relevantnim za zakonito rješavanje ove upravne stvari, propisano je:

Član 246.

„Postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku) obnovit će se:

1) ako se sazna za nove činjenice, ili se nađe ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja, da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u ranijem postupku; ...“

Član 247.

„(1) Obnovu upravnog postupka može tražiti stranka, a organ koji je donio rješenje kojim je postupak okončan, može pokrenuti obnovu postupka po službenoj dužnosti.

(2) Zbog okolnosti navedenih u članu 246. tač. 1, 6, 7, 8. i 11. ovog zakona, stranka može tražiti obnovu postupka samo ako bez svoje krivice nije bila u stanju da u ranijem postupku iznese okolnosti zbog kojih traži obnovu.“

Član 249.

„(1) Stranka može tražiti obnovu postupka u roku od 30 dana, i to:

1) u slučaju iz člana 246. tačka 1. - od dana kad je stranka mogla iznijeti nove činjenice, odnosno upotrijebiti nove dokaze; ...“

Član 253.

„(1) Kad organ koji je nadležan za rješavanje o prijedlogu za obnovu primi prijedlog, dužan je da ispita da li je prijedlog blagovremen i izjavljen od strane ovlaštene osobe i da li je okolnost na kojoj se prijedlog temelji učinjena vjerovatnom.

(2) Ako uslovi iz stava 1. ovog člana nisu ispunjeni, nadležni organ će svojim zaključkom odbaciti prijedlog.“

Iz sadržaja predmetnog prijedloga za obnovu postupka vidljivo je da se isti temelji na okolnostima iz člana 246. tačka 1. Zakona o upravnom postupku, odnosno na **sticanju mogućnosti za iznošenje novih činjenica**, i **sticanju mogućnosti da se upotrijebi novi dokaz**.

Cijeneći činjenice koje se u prijedlogu za obnovu postupka navode kao **nove činjenice** sud je ocijenio da je tuženi pravilno postupio kada je prijedlog za obnovu postupka odbacio.

Sud smatra da blagovremenost predmetnog prijedloga za obnovu postupka treba **odvojeno cijeliti** po pitanju računanja vremena od kojeg je tužilac **stekao mogućnost iznošenja činjenica** koje se u prijedlogu za obnovu postupka navode kao **nove činjenice** i po pitanju računanja vremena od kojeg je tužilac **stekao mogućnost da kao novi dokaz upotrijebi nalaz i mišljenje** vještaka finansijske struke, koji se u prijedlogu za obnovu postupka navodi kao **novi dokaz**.

Vežano za blagovremenost prijedloga po pitanju **sticanja mogućnosti za iznošenje novih činjenica**, sud je saglasan sa ocjenom tuženog da je prijedlog za obnovu postupka **po tom osnovu neblagovremen**, jer tužilac ni u prijedlogu za obnovu postupka, ni u predmetnoj tužbi za pokretanje upravnog spora, nije naveo da u upravnom postupku povodom kojeg traži obnovu **nije imao mogućnost iznošenja tih činjenica**, i da je stoga prijedlog za obnovu, po osnovu novih činjenica, podnesen **nakon isteka subjektivnog roka od 30 dana** iz člana 249. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnom postupku, jer je prijedlog za obnovu postupka **podnesen tek 2014. godine**.

Dalje, cijeneći činjenice koje se u prijedlogu za obnovu postupka navode kao **nove činjenice**, sud je ocijenio da te činjenice nemaju karakter činjenica kakav se podrazumijeva u smislu odredaba člana 246. tačka 1. Zakona o upravnom postupku, odnosno karakter činjenica koje bi **same**, ili u vezi s već **izvedenim i upotrijebljenim dokazima**, **mogle dovesti do drugačijeg rješenja**, da su bile iznesene u ranijem postupku.

Ovo stoga što te činjenice ni na koji način ne opovrgavaju, nego čak i potvrđuju odlučne činjenice na osnovu kojih je tužiocu utvrđen predmetni **porez na dodatna primanja**, iz kojih nesporeno i nesumnjivo proizilazi da je tužilac, **imao neprijavljeni prihod** uplaćen od strane fizičkog lica A.J. iz T., u vidu **četiri gotovinske uplate na blagajni tužioca**, u **ukupnom iznosu 466.000,00 KM**, na koju osnovicu su tužiocu razrezane porezne obaveze povodom kojih traži obnovu postupka.

Stoga je sud saglasan sa ocjenom tuženog da okolnosti na kojima se prijedlog temelji, u pogledu **novih činjenica nisu učinjene vjerovatnim**, i da se prijedlog za obnovu postupka ima odbaciti i po tom zakonskom osnovu, čak i u slučaju da je po tom osnovu prijedlog bio blagovremen.

Što se tiče **novog dokaza** (nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, od 21.02.2011. godine), sud je ocijenio da taj dokaz **nema karakter novog dokaza** kakav se traži shodno odredbama člana 246. tačka 1. Zakona o upravnom postupku, odnosno karakter dokaza koji bi **sam**, ili u vezi s već **izvedenim i upotrijebljenim dokazima**, **mogao dovesti do drugačijeg rješenja**, da je bio upotrijebljen u tom ranijem postupku.

Ovo stoga što je vještačenje koje je opisano u toj ispravi provedeno u **krivičnom postupku**, i to vežano za pitanje postojanja **krivične odgovornosti** više osumnjičenih lica za krivično djelo – porezna utaja iz člana 273. Krivičnog zakona Federacije Bosne i

Hercegovine, i što predmet tog vještačenja **nisu bile porezne obaveze** koje su tužiocu utvrđene u postupku povodom kojeg je podnesen prijedlog za obnovu postupka.

Stoga sud cijeni da ni taj nalaz, ni činjenice na koje se tužilac poziva kao na nove činjenice, ni sami, ni u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima i utvrđenim činjenicama, **nisu mogli dovesti do drugačijeg rješenja** u upravnom postupku povodom kojeg je predloženo ponavljanje postupka, zbog čega, čak i u slučaju kada bi se predmetni nalaz i mišljenje, u smislu odredaba člana 157. Zakona o upravnom postupku, mogao smatrati dokazom u predmetnom **upravnom postupku**, taj dokaz i nove činjenice na koje se, s tim u vezi, ukazuje u prijedlogu za obnovu postupka, po shvatanju suda **nisu mogli biti dovoljni** za udovoljenje prijedlogu za obnovu upravnog postupka.

Ovo tim prije što su i tim nalazom samo **potvrđene** naprijed navedene **odlučne činjenice** utvrđene u postupku oporezivanja tužioca za promet predmetnih stvari, jer je, i u tom dokumentu, **potvrđeno** da je kupac A.J., tužiocu kao prodavcu, pored iznosa od 82.000,00 KM, koji je **proknjižen** u bilansu uspjeha kod tužioca, izvršila uplate još **četiri gotovinska iznosa na blagajni tužioca**, koja **nisu proknjižena u knjigovodstvu tužioca** u ukupnom iznosu od **466.000,00 KM**, koji ukupni iznos je bio predmet dodatnog oporezivanja u poreznom postupku, koji je okončan konačnim rješenjem tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, a povodom kojeg je podnesen predmetni prijedlog za obnovu postupka.

Činjenice na kojima insistira punomoćnik tužioca, koje su vezane za pitanje da li se naknadno ispisani blagajnički belezi, kojima je od strane A.J. tužiocu izvršena uplata iznosa od 466.000,00 KM, mogu povezati sa promjenama na računu te fizičke osobe, potpuno su pravno irelevantne za konstituisanje predmetnih poreznih obaveza, budući da je za postojanje tih poreznih obaveza nebitno pitanje da li je te gotovinske iznose ta fizička osoba podigla sa svojih računa, ili je do njih došla na drugi način.

Ono što je bitno jeste nesporna činjenica da su pomenuti gotovinski iznosi bili uplaćeni na **blagajni tužioca**, da isti **nisu bili proknjiženi u knjigovodstvu tužioca** i da na njih nisu plaćene odgovarajuće porezne obaveze.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da pomenuti i ostali navodi tužbe, kao ni navodi punomoćnika tužioca istaknuti na javnoj raspravi, po procesnom i materijalnom pravu nisu od uticaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari, zbog čega je na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci.

Zapisničar:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

Sudija:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 03 0 U 015312 21 Uvp 2
Sarajevo, 14.01.2022.godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove *sastavljenom od sudija Bajrović Aide, kao predsjednika vijeća, Kovač-Grabonjić Sanele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Beganović Namire, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja ABV Inženjering“ d.o.o. Tuzla, ul. Rudarska broj 71, zastupanog po punomoćniku Bektić Dž. Zlatanu, advokatu iz Živinica, Ulica civilnih žrtava rata broj 7, protiv akta broj: broj 03-15-574/14 Š.M., od 20.04.2016. godine, tuženog Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, ul. Mehmeda Spahe broj 5, u upravnoj stvari obnove postupka dodatno utvrđenih poreznih obaveza, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske, odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 015312 21 U 2 od 03.06.2021. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 14.01.2022. godine, donio je slijedeću:*

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 015312 21 U 2 od 03.06.2021. godine odbijena je tužba podnesena protiv osporenog zaključka broj: 03-15-574/14 Š.M. od 20.04.2016. godine tuženog Federalnog ministarstva finansija Sarajevo, kojim je odbačen prijedlog tužitelja za obnovu postupka koji je okončan rješenjem tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, kao neblagovremen i zasnovan na okolnostima koje nisu učinjene vjerovatnim.

Protiv navedene presude, tužitelj je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke iz čijih navoda proizilazi da isti podnosi zbog povrede federalnog zakona i zbog povrede federalnog zakona o postupku koji su bili od uticaja na rješenje stvari smatrajući da je sud selektivno i proizvoljno tumačio odredbe Zakona o upravnom postupku na štetu tužitelja ističući da je sud pogrešno tumačio da Nalaz i mišljenje vještaka ekonomsko-finansijske struke od 21.01.2011. godine koji je dostavljen Kantonalnom tužilaštvu u Tuzli nema karakter novog dokaza, mada se vještak nakon višestruke analize priloženih dokumenata uvjerio u postojanje niza dokumenata koji u svojoj suštini u finansijskom smislu ne mogu biti dokazi da su se poslovni događaji evidentirali u istim stvarno i dogodili; da je iznos od 466.000,00 KM utvrđen na osnovu naknadno ispisanih belaga, o čemu zakonski zastupnik tužitelja nije bio upoznat, što ne može biti prihvaćeno kao vjerodostojan dokument te da taj iznos nije bio obuhvaćen ugovorom o prodaji nekretnina i ne može se povezati sa podizanjem gotovine sa računa A.J. te da ovim vještačenjem nije utvrđeno postojanje obaveze „ABV Inženjering“ doo Tuzla po osnovu poreza na dodatna primanja. Predložio je da ovaj sud zahtjev za vanredno

preispitivanje sudske odluke uvaži i pobijanu presudu preinači na način da usvoji u cijelosti tužbeni zahtjev ili predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odluku.

U odgovoru na zahtjev tužitelja, tuženi navodi da je sud donio zakonitu odluku i predlaže da se zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05), ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju pobijane presude, a i podacima iz spisa predmeta proizilazi da je prvostepeni sud poprimio utvrđenim da je rješenjem prvostepenog organa, Porezne uprave Federacije BiH Kantonalnog poreznog ureda Tuzla broj 10-3-02-15-2-756-3/08, od 26.12.2008. godine, tužitelju naložena uplata dodatno utvrđenih poreznih obaveza u ukupnom iznosu od 290.387,14 KM. Obaveze po osnovu poreza na dodatna primanja tim rješenjem odnosile su se na neprijavljeni prihod iz kupoprodajnog ugovora od 21.06.2006. godine, kojim je tužitelj, kao prodavac, fizičkom licu A.J. iz T., kao kupcu, prodao zemljište površine 3.000 m², i montažni objekat površine 564 m², za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 82.000,00 KM, a po osnovu kog ugovora je navedena fizička osoba tužitelju pored iznosa od 82.000,00 KM, koji je proknjižen u bilansu uspjeha kod tužitelja, izvršila je uplate još četiri gotovinska iznosa na blagajni tužitelja, koja nisu proknjižena u knjigovodstvu tužitelja u ukupnom iznosu od 466.000,00 KM. Tužitelju je na osnovu odredbe člana 11. Zakona o porezu na plaću, rješenjem od 26.12.2008. godine, obračunat naprijed navedeni porez na dodatna primanja u iznosu od 290.387,14 KM. Protiv tog rješenja tužitelj je izjavio žalbu tuženom, koji je, konačnim rješenjem broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, žalbu odbio kao neosnovanu, a upravni spor je okončan presudom broj 03 0 U 001982 09 U od 17.06.2011. godine, kojom je tužba tužitelja odbijena. Protiv navedene presude, tužitelj je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke Vrhovnom sudu Federacije koji je taj zahtjev, rješenjem broj 03 0 U 001982 11 Uvp, od 12.02.2013. godine, odbacio kao neblagovremen.

Tužitelj je dana 24.03.2014. godine podnio prijedlog za obnovu postupka ističući da je na postojanje novog dokaza - nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke od 21.02.2011. godine, koji je sačinjen u krivičnom postupku po naredbi Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T 03 0 KT 0003115 08, saznao dana 26.02.2014. godine kada je zakonskom zastupniku tužitelja uručen nalaz i mišljenje pomenutog vještaka. Ovaj prijedlog je zaključkom tuženog Federalnog ministarstva finansija Sarajevo broj: 03-15-574/14 Š.M. od 20.04.2016. godine (u ponovljenom postupku) odbačen kao neblagovremen i zasnovan na okolnostima koje nisu učinjene vjerovatnim zbog čega je, na osnovu odredaba člana 253. stav 2. Zakona o upravnom postupku odlučeno kao u izreci osporenog akta. Rješavajući po tužbi tužitelja protiv zaključka tuženog, prvostepeni sud je presudom, u ponovljenom postupku, broj: 03 0 U 015312 21 U 2 od 03.06.2021. godine cijenio da nalaz, ni činjenice na koje se tužitelj poziva kao na nove činjenice, ni sami, ni u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima i utvrđenim činjenicama, nisu mogli dovesti do drugačijeg rješenja u upravnom postupku povodom kojeg je predloženo ponavljanje postupka, zbog čega, čak i u slučaju kada bi se predmetni nalaz i mišljenje, u smislu odredaba člana 157. Zakona o upravnom postupku, mogao smatrati dokazom u predmetnom upravnom postupku, taj dokaz i nove činjenice na koje se, s tim u vezi, ukazuje u prijedlogu za obnovu postupka, nisu mogli biti dovoljni za udovoljenje prijedlogu za obnovu upravnog postupka. Ovo tim prije što su i tim nalazom samo potvrđene naprijed navedene odlučne činjenice utvrđene u postupku oporezivanja

tužitelja za promet predmetnih stvari, jer je, i u tom dokumentu, potvrđeno da je kupac A.J., tužitelju kao prodavcu, pored iznosa od 82.000,00 KM, koji je proknjižen u bilansu uspjeha kod tužitelja, izvršila uplate još četiri gotovinska iznosa na blagajni tužitelja, koja nisu proknjižena u njegovom knjigovodstvu u ukupnom iznosu od 466.000,00 KM, koji ukupni iznos je bio predmet dodatnog oporezivanja u poreznom postupku, koji je okončan konačnim rješenjem tuženog broj 07-15-141/09, od 03.10.2009. godine, a povodom kojeg je podnesen predmetni prijedlog za obnovu postupka zbog čega je sud na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima tužbu odbio.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, odredbama članova 246. do 257. Zakona o upravnom postupku („Službene novine FBiH“ broj 2/98 i 48/99) regulisan je ovaj vanredni pravni lijek koji se može podnijeti iz razloga koji su propisani u tačkama 1. do 11. člana 246. kao razlozi iz kojih će se obnoviti postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku), gdje je u tački 1. spomenutog člana 246. propisana situacija ako se sazna za nove činjenice ili se utvrdi ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u ranijem postupku.

Iz stanja upravnog spisa proizilazi da je tužitelj prijedlog za obnovu postupka zasnovao upravo na naprijed citiranoj zakonskoj odredbi, međutim prema sadržaju prijedloga, nalaz i mišljenjem vještaka finansijske struke od 21.02.2011. godine i činjenice na koje se tužitelj poziva kao na nove činjenice, ne mogu dovesti do drugačijeg rješenja u upravnom postupku. Naime, tužitelju je utvrđen porez na dodatna primanja jer je imao neprijavljeni prihod kojeg je uplatila A.J. i to četiri gotovinske uplate na blagajni tužitelja u ukupnom iznosu od 466.000,00 KM, a što je predstavljalo osnovicu za razrez poreza prema odredbi člana 11. Zakona o porezu na plaću ("Službene novine Federacije BiH", br. 26/96, 27/97, 12/98, 29/00, 54/00, 16/01, 7/02, 27/02 i 6/04) jer se ta primanja smatraju dodatnim primanjima, a te činjenice se i ne pobijaju predloženim Nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke od 21.02.2011. godine jer se predmet vještačenja odnosio na podizanje gotovine sa računa A.J., između ostalog i iznosa od 466.000,00 KM koji se nije mogao povezati sa prodajom nekretnina. Ovaj nalaz se ne može smatrati novim dokazom prema odredbi člana 246. tačka 1. Zakona o upravnom postupku jer je isti dat u toku krivičnog postupka i to vezano za pitanje postojanja krivične odgovornosti više osumnjičenih lica za krivično djelo porezne utaje iz člana 273. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a vještačenjem nisu obuhvaćene porezne obaveze koje su utvrđene u postupku povodom kojeg je podnesen prijedlog za obnovu postupka. U konkretnoj pravnoj stvari, a kako to prvostepeni sud pravilno ističe, za utvrđenje poreza na dodatna primanja je bila bitna nesporno utvrđena činjenica da su pomenuti gotovinski iznosi od 466.000,00 KM bili uplaćeni na blagajni tužitelja koji ih nije proknjižio u svom knjigovodstvu i da na njih nisu plaćene zakonom propisane porezne obaveze, a tužitelj ničim nije dokazao da nije bio obveznik poreza na dodatna primanja na navedeni iznos, pa stoga predloženi dokaz nije ni mogao dovesti do drugačijeg rješavanja ove pravne stvari da je bio upotrijebljen u ranijem postupku.

Stoga, tvrdnje tužitelja koje su iznesene u prijedlogu za obnovu postupka ne mogu predstavljati pravni osnov za obnovu postupka u smislu odredbi člana 246. stav 1. tačka 1. i 9. Zakona o upravnom postupku, jer se ne mogu smatrati novim činjenicama i novim dokazima, radi čega je pravilno odbijen prijedlogu tužitelja za obnovu postupka, u skladu sa odredbom člana 251. i člana 252. i 253. Zakona o upravnom postupku, a što je pravilno ocijenio i prvostepeni sud, obzirom da je u obrazloženju presude dao potpune i jasne razloge svoje odluke, koje u svemu prihvata i ovaj sud. Stoga se i tvrdnje tužitelja u pogledu povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je mogla uticati na rješenje stvari od strane prvostepenog suda, ukazuju neosnovanim posebno što tužitelj u prijedlogu za obnovu postupka nije učinio bar vjerovatnim postojanje razloga zbog kojih je obnova i tražena.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Beganović Namira, s.r.

Predsjednica vijeća
Bajrović Aida, s.r.